

Tózsér Árpád

ESTI DRAMOLETT

1.
*Művirág gyökerét ne keresd, ne áss:
földre plexi-lét nem emlékezhet.
Nincs visszatérés, se örök, se más:
mű-istenekben nincsen kezdet.*
2.
*Történt, hogy partokat szült a tenger,
szirtek fakadtak s a szirteken rózsák.-
S az üzekvő elemek sarját, az embert
kiűzte a kertből az elárult Jóság.*
3.
*S emeltünk magunknak várat az úrben,
a kárhozatba tükörvilágot,
koholtunk édent, „fűtől” hevülten.-
Csapnak ma arcunkba lét-virágok.*
4.
*S dől a fal, aminek elménk vetettük
(meglelte pontját tán Arkhimédész?),
ráncot kapnak a szirmok, s felettük
nem köröz lepke és esti kérdés.*
5.
*Leomlott Rómaként a nagy Trade Center,
helyén mítosz és mély hold-árok.-
Lehullt a rózsa, és lehull az ember,
tükörcserép közt műgyopárok.*
6.
*De valaki akkor is kosbor szemünkkel
nézett, míg tükör-édenben járunk,
s láttuk szennyünket, hogy minden bűnjel:
valaha használtunk, ma már csak ártunk.*

A 2009. évi Salvatore Quasimodo költőversenyt emlékdíjas alkotása